

c. Medlemsanciennitet.

Det foreslås, at kun medlemmer med længere tids tilknytning til arbejdsmarkedet skal kunne overgå til efterløn.

Anciennitetskravet foreslås derfor fastsat til sammenlagt 5 års medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse inden for de sidste 10 år. 10-års perioden, inden for hvilken ancienniteten kan optjenes, er fundet hensigtsmæssig, dels fordi der bør være tale om en aktuel tilknytning til arbejdsmarkedet, dels fordi det ville være et urimeligt krav til både arbejdsløshedskasserne og til det enkelte medlem at forlange dokumentation for en anciennitet, der ligger længere tilbage.

Medlemmer af arbejdsløshedskasser, der først er blevet anerkendt inden for de seneste år, og medlemmer af ikke-ankendte kasser, som fremtidig opnår anerkendelse, kan medregne deres medlemsanciennitet fra tiden før anerkendelsen. Også forsikringsperioder, der er optjent i andre lande inden for De europæiske Fællesskaber, vil kunne medregnes ved opfyldelsen af 5 års kravet.

Efterlønordningen omfatter efter forslaget såvel fuldtids- som deltidsforsikrede medlemmer, dog således, at efterløn til deltidsforsikrede ydes med et lavere beløb, jfr. bemærkningerne herom under pkt. 3.

For at sikre, at deltidsbeskæftigede ikke gennem en kortvarig fuldtidsbeskæftigelse opnår efterløn som fuldtidsforsikret foreslås det, at efterløn beregnet efter dagpengesatsen for fuldtidsforsikrede forbeholdes medlemmer, der inden for de sidste 10 år været fuldtidsforsikret i sammenlagt mindst 5 år, deraf mindst 26 uger umiddelbart før overgangen til efterløn, således at fuldtidsforsikrede medlemmer, der ikke opfylder dette anciennitetskrav, får efterløn beregnet efter samme dagpengesats som de deltidsforsikrede, eventuelt efter at have modtaget dagpenge som fuldtidsforsikret i en periode inden overgangen til efterløn.

d. Aktuel dagpengeret.

Efter forslaget stilles der krav om, at medlemmerne på tidspunktet for overgang til efterløn skal opfylde betingelserne for ret til dagpenge i tilfælde af ledighed.

Som nævnt i de indledende bemærkninger foresættes en tilbagevenden for medlemmer over 60 år til reglen i § 55 (26-ugers reglen).

En sådan tilbagevenden til lovens hovedregel samtidig med efterlønordningens indførelse vil medføre, at en del langtidsledige medlemmer vil

falde for 26-ugers reglen straks ved ordningens start, ligesom en del medlemmer vil falde for 26-ugers reglen den dag, de fylder 60 år.

For at undgå dette må medlemmer, der i øvrigt er berettiget til efterløn, indgive begæring senest den dag, de fylder 60 år, eller hvis de er fyldt 60 år inden udgangen af 1978, senest den 31. december 1978.

e. Krav om bopæl.

Som det fremgår af bemærkningerne under punkt d. foreslås retten til efterløn gjort betinget af, at medlemmet ved overgangen til efterløn opfylder betingelserne for ret til arbejdsløshedsdagpenge. Dette indebærer, at medlemmet må have bopæl her i landet ved overgang til efterløn.

Det foreslås endvidere af hensyn til kontrollen med arbejds- og indtægtsforhold i efterlønperioden, at udbetaling af efterløn er betinget af bopæl her i landet. Bopælskravet er dog ikke til hinder for, at der kan ske udbetaling af efterløn til medlemmer, der tager kortvarigt ophold i udlandet under ferie eller lignende. Nærmere regler for efterlønsmodtagernes adgang til i kortere perioder at få udbetalt efterløn i udlandet foreslås fastsat administrativt.

f. Udelukkelse fra efterlønordningen som følge af sociale pensionsydelse.

For at undgå dobbeltforsørgelse gennem en kombination af efterløn og sociale pensionsydelse foreslås det, at medlemmer, der modtager ydelse efter lov om folkepension, lov om invalidepension m. v. og lov om pension til enker m. fl., ikke samtidig skal kunne modtage efterløn.

g. Arbejde i efterlønperioden.

I overensstemmelse med efterlønordningens formål må det være en betingelse for udbetaling af efterløn, at tilknytningen til arbejdsmarkedet principielt er ophørt. Efterlønsmodtagere, der påtager sig arbejde – i hvert fald af større omfang – kan ikke længere siges at høre hjemme i den kategori, som ordningen tager sigte på, og burde i givet fald forlade efterlønordningen.

Imidlertid taler menneskelige hensyn, herunder ønsket om at undgå isolation og ensomhed blandt personer, der trækker sig tilbage fra arbejdslivet og overgår til efterløn, for, at der i hvert fald i et vist omfang gives efterlønsmodtagere adgang til at arbejde. Også vanskelighederne ved at sikre overholdelsen af et totalt arbejdsforbud, som af mange